

ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐνδιαφέρονται μὲ μικροφιλότιμον ιδιοτέλειαν νὰ ὑπερασπίζωνται τὸ ἴδιόν των ἔργον, τὰ Εἰδωλά τοῦ παρελθόντος, εὐρίσκουν — καὶ τοὺς δίδονται, εἴν' ἡ ἀλήθεια — πολλὰ ἐπιχειρήματα διὰ νὰ προσβάλλουν καὶ νὰ γελωτοποιήσουν τοὺς νεωτεριστάς· ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς Εὐσας δὲν ὑπάρχει σόφισμα ποῦ νὰ μὴ μπορούν νὰ τὸ ὑποστηρίξουν οἱ υἱοὶ τῆς, ὅταν μάλιστα τὰ νέα πράγματα παρακολουθοῦνται πάντοτε ἀπὸ τὰς ὑπερβολὰς τοῦ συστήματος· δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Ἀκαταλήπτου, καθὼς τὴν ὠνόμασεν ὁ Πεννὴν (ἐν Pall Mall Budget 28 Ἰανουαρ. 92) ἀποτελεῖ μέγαν καὶ παράδοξον κίνδυνον, ἂν ὅχι διὰ τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν, ὅπως ἀπεφάνθη ὁ μέγας ἀνὴρ, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δι' ὠρισμένας αὐτῆς αἱρέσεις· ἐκτὸς ἂν κατανοηθῇ — καὶ κατενοήθη ἥδη ἀπὸ μερικοὺς — ὅτι ἀνάγκη ὑπάρχει ἀμοιβαίων παραχωρήσεων καὶ ἐκ μέρους τῆς ξηρᾶς παγματοκρίτου, ὅπως τὴν ἐπιτηδεύεται ὁ νατουραλισμὸς καὶ τοῦ ἀκράτου ἰδανισμοῦ καὶ μυστικισμοῦ ὅπως τὸν ἐννοεῖ ὁ συμβολισμὸς. Βέβαια ὁ συμβιβασμὸς δὲν θεωρεῖται ἀπ' ὅλους γενναῖον πρᾶγμα (γιατὶ νὰ μοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ ὁ ἀμίμητος Συμβιβασμὸς τοῦ Ψυχάρη; παρεμπιπτόντως ἴσως)· εἶναι τοῦλάχιστον τόσον κακὸν ὅσον καὶ ἡ ἔλλειψις ἐπιστημονικοῦ θάρρους, ἡ ὁποία κατὰ τὸν πολὺν πλέον ἰδρυτὴν τῆς συγκριτικῆς Μυθολογίας, τὸν Max Müller ἀεσταμάτησεν στὴν ἀρχὴν περισσότερα τοῦ ἐνὸς μεγάλα συστήματα, ποῦ στὸ τέλος ἐτελειώθησαν καὶ ἐθαυμάσθησαν, καὶ τῶν ὁποίων οἱ δημιουργοὶ στὰ πρῶτα τοὺς δὲν μπόρεσαν νὰ κάμουν παρὰ δειλὰ καὶ ἀβέβαια βήματα».

Ι. Ν. ΓΡΥΠΙΑΡΗΣ

τλφ. φιλ.

ΟΡΛΑ.

Ὁ ἰατρὸς Μαράνδος, φρενολόγος ἀπολαύων μεγίστης φήμης, προσεκάλεσε τρεῖς συναδέλφους τοῦ καὶ τέσσαρας σοφοὺς μύστας τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν νὰ διέλθουν δι' ὀλίγον ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖον, τὸ ὅποῖον διηύθυνε, διὰ νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ἕνα τῶν ἀσθενῶν του.

Μόλις οἱ φίλοι τοῦ ἦλθον, αἰθὰ σᾶς καθυποβάλλω, εἶπεν, ἀσθένειαν παράδοξον καὶ ἐμπνέουσιν μεγάλην ἀνησυχίαν· ἄλλως τε κρίνω περιττὸν νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τοῦ πελάτου μου· θὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἴδιος»· ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ προσεκάλεσε τὸν ὑπηρέτην, ὅστις εἰσήγαγεν ἄνδρα ὠχρότατον, πτωματικῆς ἰσχνότητος, ὅπως εἶναι ἰσχυροὶ μερικοὶ παράφρονες κατεχόμενοι ἀπὸ ἔμμονόν τινα σκέψιν, καθ' ὅτι ἡ νοσηρὰ σκέψις καταβιβρώσκει τὴν σάρκα περισσότερον ἀπὸ τὸν πυρετὸν καὶ τὴν φθίσιν.

Ἀφοῦ ἐχαίρετ' ἑ καὶ ἐκάθισε κειζεύρω, εἶπε, κύριοι, τὸν λόγον δι' ὃν προσεκλήθητε εἰδῶ καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου, ὅπως μὲ παρεκάλεσεν ὁ φίλος μου Μαράνδος· ἐπὶ μακρὸν μ' ἐνόμιζε παράφρονα· σήμερον ἀμφιβάλλει. Δυστυχῶς δι' ἐμὲ δι' ὑμᾶς καὶ δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, θὰ μάθετε μετ' ὀλίγον ὅτι ἔχω τὸν νοῦν τόσον ὑγειᾶ, τόσον διορατικὸν ὅσον καὶ ὑμεῖς οἱ ἴδιοι.

Ἄλλ' ἂς ἀρχίσω ἀπὸ τὰ συμβάντα, ἀπλούστατα ἀπὸ αὐτὰ ταῦτα τὰ συμβάντα. Ἰδοὺ αὐτά: Εἶμαι τεσσαράκοντα καὶ δύο ἐτῶν, ἄγαμος καὶ ἀρκετὰ πλούσιος διὰ νὰ ζῶ μὲ σχετι-

κὴν τινα χλιδήν. Κατῳκούν εἰς ἰδιοκτησίαν μου παρὰ τῷ Σηκουάνῃ εἰς Βιεσάρ πλησίον τοῦ Ρουέν. Ἀγαπῶ τὸ κυνήγιον καὶ τὴν ἀλιείαν· ὅθεν εἶχον ὀπισθεν μὲν τοῦ οἰκήματός μου, ἄνω τῶν βράχων τῶν ἐπισκιαζόντων αὐτό, τὸ ὠραιότερον δάσος τῆς Γαλλίας τὸ τοῦ Ρουμάρ, ἔμπροσθεν δὲ τὸν ὠραιότερον τῶν ποταμῶν τῆς. Τὸ οἶκός μου εἶναι πελωρίον, λευκὸν βεβαμμένον ἔξωθεν, ἀρχαῖον, κομψόν, ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου κήπου καταφύτου ἀπὸ ὠραῖα δένδρα καὶ προχωροῦντος μέχρι τοῦ δάσους κλιμακτιδὸν διὰ τῶν πελωρίων βράχων, περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλησα πρὸ μικροῦ. Τὸ προσωπικόν μου συνίσταται, ἢ μᾶλλον συνίστατο, ἐξ ἐνὸς ἀμαξήλατου, ἐνὸς κηπουροῦ, ἐνὸς θαλαμηπόλου, μιᾶς μαγείρου καὶ μιᾶς ὑπηρετρίας, ἥτις ἦτον τρόπον τινα καὶ οἰκονόμος· οὗτοι ὅλοι συνέζων μετ' ἐμοῦ ἀπὸ δέκα μέχρι δεκαεῖς ἔτων, μ' ἐγνώριζαν, ἐγνώριζαν τὸ οἶκός μου, τὸν τρόπον καὶ πᾶν ὅ,τι ἐσχετιζέτο μὲ τὸν βίον μου· ἦσαν καλοὶ καὶ ἡσυχοὶ ὑπηρεταί· τοῦτο ἐνδιαφέρει πολὺ δι' ὅτι θὰ εἶπω.

Προσθέτω δὲ ὅτι ὁ Σηκουάνας ὅστις ρέει πρὸ τοῦ κήπου μου εἶναι πλωτὸς μέχρι τοῦ Ρουέν, καθὼς βεβαίως τὸ γνωρίζετε, καὶ ὅτι καθ' ἑκάστην ἔβλεπον διερχόμενα μεγάλα πλοῖα, ἱστιοφόρα καὶ ἀτμοκίνητα, προερχόμενα ἐξ ὧν τῶν σημείων τῆς γῆς.

Ἔτος συνεπληρώθη κατὰ τὸ παρελθὸν φθινόπωρον, ἀφ' οὗτο κατελήφθη διὰ μιᾶς ἀπὸ παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον ἀδιαθεσίαν. Κατ' ἀρχὰς νευρική ἀνησυχία μὲ ἐκράτει ἄγρυπνὸν ὀλοκλήρους νύκτας, μὲ τοιοῦτον ὑπερερεθισμόν, ὥστε ὁ ἐλάχιστος κρότος μ' ἐκαμνε νὰ σκιρτῶ. Ὁ χαρακτήρ μου ἐδυστρόπησε· κατελαμβανόμεναι αἰφνιδίως ἀπὸ ἀνεξήγητον ὀργήν· πρεσεκάλισα ἱατρὸν ὅστις μοῦ διέταξε βρωμιούχον κᾶλι καὶ ψυχρολουσίας.

Ἦρχισα τακτικῶς νὰ ἐφαρμόζω τὴν δίαιταν ἣν μοῦ διέγραψεν ὁ ἱατρός· καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐπανήλθεν ὁ ὕπνος μου, ἀλλ' ὕπνος τρομερώτερος τῆς ἀγρυπνίας. Μόλις ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκλείον τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐξουδενίζομην. Μάλιστα ἐβυθιζόμην εἰς τὸ μηδέν, τὸ τέλειον, τὸ ἀπόλυτον μηδέν, εἰς εἶδος θανάτου ὀλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς μου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θανάτου μὲ ἀπέσπα ὀρμητικῶς, φρικωδῶς, ἡ τρομερὰ αἰσθησις καταπληκτικοῦ βάρους ἐπὶ τοῦ στήθους μου καὶ ἐνὸς στόματος ἐπάνω εἰς τὸ στόμα μου τὸ ὅποῖον μοῦ ἀπερρόφα τὴν ζωήν. "Ω! αἱ διαταράξεις ἐκεῖναι! δὲν γνωρίζω τίποτε φρικωδέστερον.

Φαντασθῆτε ἄνθρωπον κοιμώμενον, τὸν ὅποῖον δολοφονοῦν καὶ ἐξυπνᾷ μὲ μάχαιραν εἰς τὸν λάρυγγα, ὅστις ρογγάζει πλέων ἐν τῷ αἵματι, ὅστις δὲν δύναται πλέον νὰ ἀναπνεύσῃ, ὅστις ἀποθνήσκει καὶ ὅστις οὐδὲν ἐννοεῖ, ἰδοὺ!

Ἐγινόμην τρομακτικῶς καὶ ἀδιελπίτως ἰσχνότερος· αἴφνης δὲ παρετήρησα ὅτι καὶ ὁ ἀμαξήλατός μου ὅστις ἦτο παχύτατος, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ γίνεταί ἰσχνὸς ὅπως ἐγώ· ἐπὶ τέλους τὸν ἠρώτησα:

— Τί ἔχεις λοιπόν, Γιάννη; εἶσαι ἀσθενής!

— Νομίζω, ἀπήντησεν, ὅτι ἔπαθα, τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν τοῦ Κυρίου... αἱ νύκτες μου καταστρέφουσι τὰς ἡμέρας μου.

Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι πιθανὸν νὰ ὑπῆρχεν ἐν τῷ οἴκῳ μου πυρετώδης ἐπὶ ἡρεῖα ὑφειλομένη ἴσως εἰς τὴν γειτνίασιν τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔβαλα κατὰ νοῦν νὰ ἀναχωρήσω, μολοντόν εὐρισκόμεθα ἀκόμῃ ἐν πλήρει ἐποχῇ τοῦ κυνηγίου· ὅτε παράδοξον συμβάν, τυχαίως παρατηρηθέν, ἐγένεεν ἀφορμὴ σειρᾶς ἀνακαλύψεων ἀπιστεύτων, φανταστικῶν, φρικωδῶν, αἵτινες μὲ ἠνάγκασαν νὰ μείνω.

Διψῶν ἐσπέραν τινά, ἔπιον ἥμισυ ποτήριον ὕδατος καὶ παρετήρησα ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τῆς κλίνης μου τραπεζίου τοποθετημένη φιάλη ἦτο πλήρης μέχρι τοῦ ὑελίνου ἐπιπώματος.

Τὴν νύκτα μὲ κατέλαβε μία ἀπὸ τὰς φορικτὰς ἐκείνας ἐξεγέρσεις περὶ ὧν σὰς ἀνέφερα· ἦναψα τὸ κηρίον ὑπὸ τὸ κράτος δεινοῦ ἄλγους καὶ ὅταν ἠθέλησα νὰ πῶ ἐκ νέου εἶδον μετ' ἀπορίας ὅτι ἡ φιάλη ἦτο κενή· δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἡ κῆποιος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἡ ἡμην ὑπνοβάτης!

Τὴν ἐπιούσαν ἐσπέραν ἠθέλησα νὰ κάμω τὴν αὐτὴν δοκιμὴν. "Ἐκλείσας τὴν θύραν μου μὲ διπλὴν στροφὴν τῆς κλειδὸς διὰ νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι οὐδεὶς θὰ δυνήθῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Ἐκοιμήθην καὶ ἐξύπνησα καθὼς κᾄθε νύκτα· κῆποιος ἔπιεν ὅλον τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον εἶχον ἰδῆ πρὸ δύο ὥρων.

Ποῖος ἔπιεν τὸ ὕδωρ τοῦτο; ἐγὼ βεβαίως· μολαταῦτα ἐνόμιζον νὰ ἡμην βέβαιος ὅτι οὐδεμίαν ἔκαμν κίνησιν κατὰ τὸν βαρὺν καὶ ἐπίμοχθον ὕπνον μου.

Τότε προσέτρεξα εἰς πανουργίας διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν διέπραττον ἐγὼ ἀσυνειδήτως τὰς πράξεις ταύτας· ἔθεσα ἐσπέραν τινα πλησίον τῆς φιάλης τοῦ ὕδατος φιάλην παλαιοῦ οἴνου τοῦ Βορδῶ, ποτήριον γάλακτος, τὸ ὁποῖον ἀποστρέφομαι καὶ γλυκίσματα ἀπὸ σοκολάταν, τὰ ὅποια λατρεύω.

Τὰ γλυκίσματα καὶ ὁ οἶνος ἔμειναν ἀνέπαφα, τὸ γάλα καὶ τὸ ὕδωρ εἶχον ἐκλείψῃ· κατόπιν ἡλλαζα καθ' ἐκάστην τὰ ποτὰ καὶ τὰ ἐδέσματα. Ποτὲ δὲν ἡγγίζον τὰ στερεὰ καὶ πικρὰ πράγματα· ἀπὸ δὲ τὰ ποτὰ μόνον τὸ νωπὸν γάλα καὶ προπάντων τὸ ὕδωρ.

Ἀλλ' ἡ συγχερὰ αὕτη ἀμφιβολία παρέμενεν ἐν τῇ ψυχῇ μου· Δὲν ἡμην ἄρα γε ἐγὼ, ὅστις ἐγειρόμενος ἀσυναίσθητως ἔπινον πράγματα τὰ ὅποια ἀπεστρεφόμην, ἐπειδὴ αἱ αἰσθήσεις μου βεβαρυμέναι ἀπὸ τὴν ὑπνοβατικὴν κατάστασιν, πιθανὸν νὰ παρήλλασσον, νὰ ἔχονον τὰς συνήθεις ἀντιπαθείας των καὶ νὰ ἀπέκτων νέας ὁρέξεις;

Τότε κατέφυγον εἰς νέαν πανουργίαν ἐναντίον μου· περιέβαλα ὅλα τὰ ἀντικείμενα τὰ ὅποια ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ ἐγγιχθῶσι μὲ λωρίδας λευκῆς μουσελίνης καὶ προσέτι τὰ ἐκάλυψα μὲ χειρόμακτρον ἐκ βατίστας. Κατόπιν ὅταν ἡτοιμαζόμην νὰ κατακλιθῶ, ἐρρύπωσα τὰς χεῖρας μου, τὰ χεῖλη καὶ τὸν μύστακά μου μὲ κόνιν μολυβδοκονδύλου. Ὅταν ἐξύπνησα, εὗρίσκω ἀκηλίδωτα ὅλα τὰ ἀντικείμενα μολονότι εἶχον ἐγγιχθῇ, καθόσον τὸ χειρόμακτρον δὲν εὗρίσκετο ὅπως τὸ εἶχα θέσῃ καὶ ἐκτὸς τούτου εἶχον πῆρ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ γάλα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ θύρα μου ἦτο κλειστὴ δι' ἀσφαλοῦς κλειθροῦ καθὼς καὶ αἱ θυρίδες τῶν παραθύρων μου, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς. Τότε ὑπέβαλα καθ' ἑαυτὸν τὴν τρομερὰν ταύτην ἐρώτησιν: Ποῖος λοιπὸν εἶναι καθ' ἐκάστην μετ' ἐμοῦ;

Ἐννοῶ, Κύριοι, ὅτι σὰς διηγούμεαι αὐτὰ τροχάδην· μειδιᾶτε· ἦδ' ἡ ἐσχηματίσατε τὴν ιδέαν σας: « εἶναι τρελός ».

"Ὁφείλον διὰ μακρῶν νὰ σὰς περιγράψω τὴν συγκίνησιν ἀνθρώπου, ὅστις κλεισμένος μόνος ἐν τῷ κοιτῶνι του, μὲ τὰς φρένας σῶας, παρατηρεῖ ὅτι ἀφανίζεται, κατὰ τὸν ὕπνον του, ὀλίγον ὕδωρ ἀπὸ τὴν φιάλην· ὦφείλον νὰ σὰς δώσω νὰ ἐννοήσετε ἐκεῖνας τὰς βασάνους, ἀνανευμένους καθ' ἐκάστην ἐσπέραν καὶ καθ' ἐκάστην πρωΐαν, τὸν ἀκατανίκητον ἐκεῖνον ὕπνον καὶ τὰς ἔτι τρομερωτέρας ἐξεγέρσεις ἐκεῖνας.

Ἀλλ' ἐξακολουθῶ: Αἶφνης τὸ θαῦμα ἔπαυσε· δὲν ἡγγίζον πλέον τίποτε ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός μου· ἐτελείωσε· ἄλλως τε ἡμην καλύτερα· ἡ φαιδρότης μου ἐπανήρχετο, ὅταν αἶφνης μανθάνω ὅτι ὁ γείτων μου, κ. Σεγίτης, εὗρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡμην καὶ ἐγὼ πρὸ τινος. Ἐπίστευσα ἐκ νέου εἰς τὴν πυρετώδη ἐπίδρασιν τοῦ τόπου· ὁ ἀμαξηλάτης μου μὲ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ πρὸ μνηνὸς πολὺ ἀσθενής. Ὁ χεიმὼν εἶχε παρέλθει· τὸ

ἔαρ ἤρχιζεν. Ἐνθ' μίαν πρωίαν περιεπάτουν εἰς τὸν κῆπόν μου, εἶδον διακεκριμένως πλησίον μου τὸν κλῶνον ἐνὸς τῶν ὠραιότερων ρόδων νὰ σπάσῃ, ὡς εἰ ἀόρατος χεὶρ ἔκοπτεν αὐτόν· κατόπιν τὸ ρόδον ἠκολούθησε τὴν καμπύλην τὴν ὁποίαν θὰ διέγραφε βραχίων φέρων αὐτὸ πρὸς τὸ στόμα καὶ ἔμεινεν ἐκρεμὲς εἰς τὸν διαυγῆ ἀέρα, ὅπως μόνον, ἀκίνητον, τρομακτικόν, εἰς τριῶν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Κυριευθεὶς ἀπὸ παράφορον τρόμον ἐρρίφθην ἐπ' αὐτοῦ διὰ νὰ τὸ ἀρπάσω. Δὲν εὗρον τίποτε, εἶχεν ἀφανισθῇ. Τότε μακρινῶς ὠρίσθην ἐναντίον μου. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἄνθρωπον σφύροντα καὶ λογικὸν νὰ ἔχῃ τοιαύτας παρακρούσεις.

Ἄλλ' ἦτον ἄρα γε πραγματικῶς παράκρους; ἐζήτησα τὸν κλῶνον καὶ τὸν εὗρον ἐπὶ τοῦ δενδρυλλίου νωπότατα τεθλασμένον μεταξὺ δύο ἄλλων ρόδων, ἅτινα ἔμεινον ἐπὶ τοῦ κλάδου, καθόσον ἦσαν τρία, τὰ ὅποια εἶχον κάλλιστα ἰδῆ.

Ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου ἐν ψυχικῇ ταραχῇ. Ἀκούσατέ μου, Κύριοι, εἶμαι ἡσυχος· δὲν ἐπίστευον εἰς τὸ παρὰ φύσιν, δὲν πιστεύω ἀκόμη καὶ σήμερον, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐβεβαιώθην, ὅπως εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, ὅτι ὑπῆρχε παρ' ἐμοὶ ἀόρατον ὄν, τὸ ὅποτον μ' ἐσύχναζε, κατόπιν μ' ἐγκατέλειπε καὶ ἤδη ἐπανήρχετο.

Μετ' οὐ πολὺ ἔλαβον τοῦ πράγματος ἀπόδειξιν.

Κατ' ἀρχὰς διηγείροντο μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν μου καθ' ἐκάστην παράφοροι ξιφίδες διὰ μυρία πράγματα, ἀσήμεντα κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' εἰς τὸ ἐξῆς πλήρη σημασίας δι' ἐμέ : Ποτήριον, ὠραῖον ἐνετικὸν ποτήριον, ἐθραύσθη μόνον τοῦ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ. Ὁ θαλαμηπόλος τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὴν ὑπηρετρίαν, ἐκείνη εἰς τὴν μάγειρον, ἡ μάγειρος εἰς . . . δὲν γνωρίζω ποῖον. Θύραι κλεισθεῖσαι ἀφ' ἐσπέρας εὐρίσκοντο ἀνοικταὶ τὴν πρωίαν· ἔκλεπτον γάλα ἀπὸ τὸ μάγειρεῖον. Ποῖος ἦτο; ποία ἡ φύσις του; νευρικὴ περιέργεια μεμιγμένη μὲ ὀργὴν καὶ τρόμον μ' ἐκράτει ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς ὑπερβολικὸν ταραχμὸν.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ οἶκος ἡσύχασε, καὶ πάλιν ἐπίστευσα εἰς ὄνειρα, ὅτε συνέβη τὸ ἀκόλουθον : Τῇ εἰκοστῇ Ἰουλίου, εἰς τὰς ἐννέα τῆς ἐσπέρας εἶχεν ὑπερβολικὸν καύσωνα· ἄφησα ἀνοικτὸν τὸ παράθυρον. Ὁ λαμπτήρ καίων ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφώτιζε τεῦχος τοῦ Musset ἡνεωγμένον εἰς τὴν « *Nuit de Mai* » καὶ ἐγὼ ἐξηπλωμένος ἐπὶ μεγάλῃς ἔδρας ἀπεκοιμήθην.

Ὅτ' ἐκοιμήθην περίπου τεσσαράκοντα λεπτά, ὅτε ἀνέωξα τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς νὰ κάμω τὴν ἐλαχίστην κίνησιν, ἐξυπνήσας ἀπὸ δὲν γνωρίζω ποῖαν συγκίνησιν ἀλλόκοτον καὶ συγχευμένην. Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν εἶδον, ἀλλ' ἔπειτα ἐξαίφνης μοὶ ἐφάνη ὅτι σελὶς τοῦ βιβλίου ἐστράφη μόνη τῆς. Οὐδεμίαν πνοὴν ἀνέμου εἰσῆλθεν ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἠπόρησα καὶ περιέμενον μετὰ τέσσαρα λεπτά εἶδον, μάλιστα εἶδον, κύριοι, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐτέραν σελίδα ν' ἀνασκηνοθῇ καὶ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς προηγούμενης ὡς εἰ δάκτυλος τὴν εἶχε στρέψῃ. Ἡ ἔδρα μου ἐφαίνετο κενή, ἀλλ' ἐνόησα ὅτι ἦτον ἐκεῖ. Ἐκεῖνος ! Περιέτρεξα τὸ δωμάτιον δι' ἐνὸς ἄλματος ὅπως τὸν κρατήσω ἐὰν ἦτο δυνατὸν . . . Ἄλλ' ἡ ἔδρα μου πρὶν φθάσω πλησίον τῆς ἀνετράπη ὡς νὰ ἔφυγε κάποιος ἐνώπιόν μου· ὁ λαμπτήρ ἐπίσης ἀνατραπείς ἔσβυσε καὶ συνετρίβη ὁ σωλὴν του καὶ τὸ παράθυρόν μου συνεκρούσθη ὡς ἐὰν τὸ εἶχεν ὠθήσῃ κακοποιὸς τις διαφεύγων δι' αὐτοῦ.

Ὡρμησα πρὸς τὸν κώδωνα καὶ ἐσήμανα· ὅταν ἦλθεν ὁ θαλαμηπόλος μου τῷ εἶπον : Ἀνέτρεψα καὶ ἔθραυσα τὰ πάντα, φέρε μου φῶς.

Δὲν ἐκοιμήθην πλέον δι' ὅλης ἐκείνης τῆς νυκτός· καὶ ὅμως ἐνδεχόμενον νὰ ὑπῆρξα παύγων τῆς φαντασίας· κατὰ τὴν ἐξέγερσιν αἱ αἰσθήσεις μένουσιν συγχευμένα. Ἄραγε δὲν ἦμην ἐγὼ ὅστις ἀνέτρεψα τὴν ἔδραν καὶ τὸν λαμπτήρα ὀρμήσας ὡς παράφρων !

"Οχι δὲν ἤμην ἐγώ! τὸ ἐγνώριζα τόσον καλῶς ὥστε νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀμφιβέλλω οὔτε ἐπὶ στιγμὴν· καὶ ὅμως ἐπεθύμουν νὰ τὸ πιστεύσω.

Περμείνατε· ὁ "Ων! πῶς νὰ τὸν ὀνομάσω; ὁ "Αδράτος! ὅχι, τοῦτο δὲν ἀρκεῖ· τὸν ἐβάπτισα "Ορλα. Διὰ τί; "Αγνοῶ. Ὁ "Ορλα λοιπὸν δὲν μ' ἐγκατέλειπε πλέον. Εἶχον ἡμέραν καὶ νύκτα τὴν ἀντίληψιν, τὴν βεβαιότητα τῆς παρουσίας τοῦ ἀπροσίτου τούτου γείτονος καὶ ἐπίσης τὴν βεβαιότητα ὅτι μοὶ ἀφ' ἧρει τὴν ζωὴν μου ὦραν πρὸς ὦραν στιγμὴν πρὸς στιγμὴν. Τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ τὸν ἶδω μὲ παρώρριζεν καὶ ἤναπτον ὅλα τὰ φῶτα τοῦ δωματίου μου ὡς νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν ἀνακαλύψω μὲ τὸ φῶς τοῦτο.

Τὸν εἶδον ἐπὶ τέλους! δὲν μὲ πιστεύετε; καὶ ὅμως τὸν εἶδον. Ἐκαθήμην ἔχων ἐνώπιόν μου ἐν οἰονόηποτε βιβλίον, μὴ ἀναγινώσκων πλὴν παραμονεύων ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἡσθάνομην πλησίον μου. Βεβαίως ἦτο ἐκεῖ· ἀλλὰ ποῦ; τί ἔκαμε; πῶς νὰ τὸν φθάσω; . . . Ἀπέναντι ἦτο ἡ κλίνη μου, μεγάλη κλίνη μὲ κολώνας. Δεξιόθεν ἡ ἐστία, ἀριστερόθεν ἡ θύρα, ἣν εἶχον κλείσῃ ἐπισταμένως, ὅπισθ' ἐν μου μέγα ἱματιοφυλάκιον μὲ καθρέπτῃν ὅστις μ' ἐχρησίμευεν καθ' ἐκάστην καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυνείθιζον νὰ κατοπτρίζομαι ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν ὁσάκις διηρχόμην ἐνώπιόν του. Ὅθεν προσεποιοῦμην ὅτι ἀναγινώσκω διὰ νὰ τὸν ἀπατήσω καθόσον καὶ αὐτὸς μὲ παρεμύνευεν. Αἶφνης ἡσθάνην, ἔσχον τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀναγινώσκει καὶ αὐτὸς ἄνωθεν τοῦ ὤμου μου, ὅτι ἦτο ἐκεῖ προσψαύων τὸ οὖς μου.

Ἠγέρθη στρεφόμενος τοσοῦτον ὀρμητικῶς ὥστε παρ' ὀλίγον ἐπιπτον. Ἐφ' ἑγγε καὶ ἔβλεπέ τις ὡς ἐν πληρῇ μεσημβρίᾳ καὶ ὅμως δὲν διέκρινα ἐμαυτὸν ἐν τῷ κατόπτρῳ. Ἦτον καινουργές, διαγυγές, πληρὲς φωτὸς πλὴν τὸ ἀπεικόνισμά μου δὲν ἦτο ἐντὸς αὐτοῦ· καὶ ἰστάμην ἀπέναντι . . . Παρετήρουν τὴν μεγάλην στυλπνὴν ὕελον ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω καὶ ἠτένιζον πρὸς αὐτὴν μὲ ἀλλοφροσύνης βλέμμα, καὶ δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ προχωρήσω αἰσθανόμενος ὅτι εὐρίσκετο μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ κατόπτρου, ἐκεῖνος, καὶ ὅτι θά μου διαφύγει πάλιν, ἀλλ' ὅτι τὸ ἀσύλληπτον σῶμά του ἀπερρόφα τὸ ἀπεικόνισμά μου.

Πόσον ἐφοβήθη! Κατόπιν ἰδοῦ αἶφνης ἤρχισα νὰ διορθῶμαι ἐντὸς ὁμίχλης εἰς τὸ βάθος τοῦ κατόπτρου, ὡς διὰ μέσου ὄγκου ὕδατος καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο διωλίσθαιεν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ οὕτω τὸ ἀπεικόνισμά μου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διεκρίνετο.— Ὡμοιάζε μὲ τὸ τέλος ἐκλείψεως. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ ἀπέκρυπτε δὲν ἐφαίνετο ἔχον σχῆμα ὠμισμένον, ἀλλ' εἶδος πυκνῆς διαφανείας καθισταμένης διαυγεστέρας μικρὸν κατὰ μικρόν. Τέλος ἠδυνήθη νὰ διακρίνω καθαρῶς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὕελῳ, ὅπως ὅταν καταπτριζόμεν καθ' ἐκάστην.

Τὸν εἶδον καὶ μοὶ ἔμεινε ὁ τρόμος ὅστις καὶ σήμερον ἀκόμα μοῦ προξενεῖ ρῆγος· τὴν ἐπιούσαν ἦλθον ἐδῶ καὶ παρεκάλεσα νὰ μὲ κρατήσουν. Ἦδ' ἡ, κύριοι, ἔλθωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα.

Ὁ ἱατρὸς Μαράνδος, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἀμφέβαλεν, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ μόνος του ταξίδιον εἰς τὰ μέρη μου.

Τρεῖς ἐκ τῶν γειτόνων μου προσεβλήθησαν ὅπως καὶ ἐγώ· εἶναι ἀληθές;

Ὁ ἱατρὸς ἀπήντησεν: — Εἶναι ἀληθές.

Τοὺς συνεβουλεύσατε ν' ἀφήνουν καθ' ἐσπέραν ὕδωρ καὶ γάλα ἐν τῷ κοιτῶνι των διὰ νὰ βεβαιωθῇτε ἂν θὰ ἐκλείψωσι. Τὸ ἔπραξαν· τὰ ρευστὰ ταῦτα ἐξέλιπον ὅπως καὶ παρ' ἐμοί;

Ὁ ἱατρὸς μετ' ἐπισήμου σοβαρότητος ἀπήντησεν! — Ἐξέλιπον!

Ὡστε Κύριοι, ὄν νέον, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ πολλαπλασιασθῇ ἐντὸς ὀλίγου ὡς ἐπολλαπλασιασθῇ καὶ ἡμεῖς ἐφάνη ἐπὶ τῆς Γῆς!

"Α! μειδίζετε! Διὰ τί; διότι τὸ ὄν τοῦτο διαμένει ἀόρατον. Ἀλλά, Κύριοι, ὁ ὀφθαλμὸς

ἡμῶν εἶναι ὄργανον τοσοῦτο στοιχειῶδες ὥστε μόλις δύναται νὰ διακρίνῃ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν ὑπαρξίν μας. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ μακρὸν τοῦ διαφεύγει. Ἀγνοεῖ τὰς μυριάδας τῶν μικρῶν ζώων, τὰ ὁποῖα ζῶσιν ἐντὸς μιᾶς σταγόνης ὕδατος. Ἀγνοεῖ τοὺς κατοίκους, τὰ φυτὰ, καὶ τὸ ἔδαφος τῶν πλησιεστέρων ἀστέρων· οὔτε κἀν κατορθώνει νὰ ἴδῃ τὸ διαφανές.

Θέσατε ἐνώπιον τοῦ ὀφθαλμοῦ καθαρὸν κρύσταλλον· δὲν θὰ τὸν διακρίνῃ καὶ θὰ μᾶς ρίψῃ ἐπ' αὐτοῦ καθὼς τὸ πτηνὸν κλειστὸν ἐν δωματίῳ θραύει τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν ὕλων. Δὲν διακρίνει ἄρα τὰ στερεὰ καὶ διαφανῆ σώματα, τὰ ὁποῖα οὐχ ἦττον ὑπάρχουσι· δὲν βλέπει τὸν ἀέρα διὰ τοῦ ὁποῖου τρεφόμεθα, δὲν βλέπει τὸν ἀνεμὸν ὅστις εἶναι ἡ μεγαλυτέρα τῆς φύσεως δύναμις, ἥτις ἀνατρέπει τὸν ἄνθρωπον, κρημνίζει κτίρια, ἐκρίζωνει δένδρα, διεγείρει τὴν θάλασσαν ἐν εἴδει ὑγρῶν ὁρέων δι' ὧν κατακρίπτει βράχους γρανίτου.

Τί τὸ παρὰδοξον ἐκ δὲν διακρίνῃ νέον σῶμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον λείπει βεβαίως ἡ μόνη ιδιότης νὰ σταματᾷ τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας.

Διακρίνετε τὸν ἠλεκτρισμόν; καὶ ὅμως ἠλεκτρισμὸς ὑπάρχει. Τὸ δὲν τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπεκάλεσα Ὁρλα, ὑπάρχει ἐπίσης.

Ποῖος εἶνε; Κύριοι, εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἡ Γῆ περιμένει μετὰ τὸν ἄνθρωπον! ἐκεῖνος ὅστις ἔρχεται διὰ νὰ μᾶς ἐκθρονίσῃ, νὰ μᾶς ὑποδουλώσῃ, νὰ μᾶς δαμάσῃ καὶ ἴσως νὰ τρέφεται δι' ἡμῶν καθὼς ἡμεῖς τρεφόμεθα διὰ τῶν βοῶν καὶ τῶν ἀγριοχοίρων. Ἀπὸ αἰῶνας ἡδὴ τὸν προαἰσθάνονται, τὸν φοβοῦνται καὶ τὸν προαγγέλου. Ὁ φόβος τοῦ ἀοράτου παρηκολοῦθει πάντοτε τοὺς πατέρας μας. — Ἦλθεν! ὅλοι αἱ παραδόσεις τῶν νηρηίδων, τῶν βρυκολάκων τῶν διατρεχόντων τοὺς ἀέρας κακοποιῶν καὶ ἀδιαλήπτων, ὄντων περὶ αὐτοῦ ὠμίλου, περὶ αὐτοῦ, ὃν ὁ ἄνθρωπος ἀνήσυχος καὶ ἡδὴ τρέμων προσηθάνετο. Καὶ ὅ,τι κάμνετε ὑμεῖς αὐτοί, κύριοι, ἀπὸ τινων ἐτῶν, ὅ,τι ἀποκαλεῖτε μαγνητισμόν, ὑποβολήν, ὑπνωτισμόν καὶ ὅπως ἄλλως—αὐτὸν μὲ πάντα ταῦτα προαναγγέλλετε, αὐτὸν προφήτεύτε.

Σᾶς λέγω ὅτι ἔφθασε. Κρυπτόμενος διατρέχει ἀνήσυχος καὶ αὐτὸς ὡς οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι· ἀγνοῶν ἐπὶ τὴν ἰσχύν του, τὴν ὑποίαν θὰ ἐννοήσῃ ἐντὸς ὀλίγου, πολὺ ταχέως. Καὶ ἰδοὺ, Κύριοι, διὰ νὰ τελειώω, ἀπόσπασμα ἐφημερίδος περιεληούσης εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ προερχομένης ἐκ τοῦ Ρίου Ἰαννέρου. Ἀναγινώσκω: « Εἶδος ἐπιδημικῆς παραφροσύνης φαίνεται ὅτι ἐνέσκηψε πρὸ τινος εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἀγίου Πέτρου. Πολλῶν χωρίων οἱ κάτοικοι φεύγουσιν ἐγκαταλείποντες τὰς γαίας καὶ τὰς στέγας των, διίσχυρίζόμενοι ὅτι ἀόρατοι ἐχιδναὶ τοὺς καταδιώκουσιν καὶ τοὺς κατατρώγουσιν διατρεφόμεναι ἐκ τῆς πνοῆς των κατὰ τὸν ὕπνον των καὶ αἵτινες ἐκτὸς τούτου δὲν πίνωσι παρὰ μόνον ὕδωρ καὶ ἐνίοτε γάλα. » Προσθέτω δ' ὅτι ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ νὰ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ μ' ὀδηγήσῃ εἰς τὸν τάφον ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα ὅτι εἶδον διερχόμενον βρασιλιανὸν τριίστιον μὲ ἀναπεπταμένην τὴν σημαίαν του. . . . Σᾶς εἶχον εἰπεῖ ὅτι ὁ οἶκος μου ἦτο παρὰ τὸν ποταμόν, ὀλόλευκος. . . . Ἀναμφιβόλως ἦτο κεκρυμμένος ἐντὸς τοῦ πλοίου ἐκεῖνου. . . .

Κύριοι, δὲν ἔχω τίποτε πλέον νὰ προσθέσω.

Ὁ ἱατρὸς Μαριάνος ἠγέρθη καὶ ἐψιθύρισε:

— αὐτὸς ἐγώ! . . . Δὲν γνωρίζω ἐκ δὲν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε τρελός, ἢ ἐκ δὲν καὶ οἱ δύο μας εἴμεθα τρελοί. . . . ἢ ἐκ δὲν. . . . ἐκ δὲν ὁ διὰδοχός μας πράγματι ἔφθασεν. . . .

[Μετάφρασις ἐκ τῶν τοῦ GUY DE MAUPASSANT.]

N. O. Φαληρεύς.